

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΜΑΣ

ΤΟΥ Κ. ΘΑΝΟΥ ΔΟΓΑΝΗ



Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΛΗΣΤΗ

• Τό γιατί σηκώθηκα ληστής, μή με ρωτάτε. Νά ξέρετε μονάχα πως δέν έπειραζα ποτέ μου άνθρωπο, πού δέ μέ πείραζε. Άλλοι-μονό του όμως πού θά φρόνιζε νά μου κίνη κακό. Άκόμα και στού φιδιού την τρύπα κι' άν τρύπωνε, δέ θά γλύτωνε την εκδί-κρησή μου. Καί τό παράγωγα πολλές φορές του Λουζή του εισ-πράγτορα: «Φυλάει από μένα. Δέ σούβανα κακό γιά νά προδίδης σέ άποσπάρματα τά λημέρια μου και τά περιόματά μου». Μα κει-νού; δέν έπεσαν από λόγια. Τοβστειλ και κάποιον συγγενή μου και τόν παρακαλούσα γιά τελευταία φορά ν' άλλάξη φερσίαια. Τόν παράδωκε στην άστυνομία και τόν έλειψαν σπό φρέσκο, όπου και τούσους άλλους δικούς μου γιά τό χατήρι μου. Αί! τότε πειά φρόνιτωσα. «Αυτό τό παλητομάρο πρέκει νά ξεπαστρεφτή» ειπα. Κι' άφού τ'όταξα στόν έαυτό μου, άφηκα τά βουνά και κατέβηκα στά χαμηλώματα. Έριμαθι την ήμέρα πού θά γύριζε ό Λουζή από τή χώρα, όπου πήγε νά παραδώση την εισπραξη στο ταμείο κι' Ήβιασα τό λόγο σιμά στην «Κατηφοριά του Θανάτου». Στή ριζα κάποιον γερωέλατου έστησα ταμπούρι από πέτρες, γιαι βέβαια ό

μαν και δέ μπορούσα νά τό υποτάξω στή θέλησή μου. Άφού ήσυχασαν κάπως τά νεφρα μου ξαναπήρα σημάδι και έστρεφε σιγά-σιγά τή μπουκα του ντουφεκιού, άκολουθώντας τον βήμα πρós βήμα και πιέζοντας λίγο- λίγο τό σκαντάλι. Κάπου - κάπου έρχινα και καμιά λοξή ματιά κάτω πρós την άδάσωτη πλαγιά μη φανούν χωροφυλάκες. Ό Λουζής ειχε φτάσει σπό σημείο πού έπερτε πειά νά του κοπή ό δρόμος. Τραβούσαν μέ τόν άγωγιάτη ξενόιστοι και και σιγοτραγουδώντας. «Τό κριμα σπό λαίμο σου άτιμο κορμί-μουριούρισα άνάμεσα σιά σιγημένα δόντια μου κι' έτοιμάστηκα νά πατήσω τή δειτέρα σκάλα του σκανταλιού. Γιά τελευταία φορά έβριζα μέ λοξή ματιά πρós την άδάσωτη πλαγιά, μέ χωροφυλάκες δέ φαινόταν. Άλλαξα άμέσως γνώμη και σαλτάρησα κατά πάνω του». Μέ τέσσερα - πέντε πηδηματα ήμουν μπροστά τους. Νεκρός-νάρημενος, δέ θά χλώμαζε πειό πολύ. Ούτε κομπάλια ήμουν δέ θά-σταζε τό πρόσωπό του άν τό κεντούσε μέ βελόνα. Τό σωμα του πάγως χάσκοντας όρθανόαυχο. Κάποια κραυγή Ήφανισμού πού θάβγαινε ίσως από τά στήθη του, πινίχρη βαθείά στό λαρύγγι.



Δέν τού ειπα ούτε μη λέξη. Παράλυτος και ξεκλειδο-μένος κατέβηκε από τό μουλάρι, έβγαλε από τή μέση του τό πιστόλι του και μού τ'όδωκε, ύστερα πέρασε τό καπίστο του μουλαριού στο χέρι του συντροφου του κι' ό άγωγιάτης, λείψανο κι' αυτός από τό φόβο του, τράβηξε χωρίς νά κινάτη πειό του, ενώ ό Λουζής μ' άκολουθής ύποταχικά, σά σκυλι πού τό μάλλωσαν. Όταν φτάσαμε σπό γατιάκι μου - γονάσις και κάμε την προσε-συχή σου, τού ειπα κι' έταβήξα τό γαταγάνι μου. Σάν άντικειρος τό χρδο άτσάλι ζάρωσε κάτω - κάτω και θαρούσες ό όμοι του θά ρουφούσαν μέσα τους τό κε-φάλι νά τό γλιτώσουν. «Δέν έχω καιρό γιά ζάσιμο» τού φώναξα. Τότε άνασχοσε τά μάτια και μέ κίνταζε τόσο παρακαλεστικά, πού μού φάνη πώς λυγίνα. «Ήθελε κίτι νά ειπής, μέ ειχε κοπή ή φρονή του και τά πανιασμένα χείλη του άναδεικνύσαν άλαλα. Ύστερα έπεσε προύμνια και σύρθη ως τά πόδια μου, σά σκυλίχρη. Μέσα μου ξε-πνούσε όλη μου ή περηφάνεια κι' έννοιωθα πόσο ψηλό-τερα στέκονμαι άπ' όλα αυτά τά άνθρώπινα πού ύπο-τάζονται στούς νόμους και στίς συνήθειες τής κοινο-νίας. Μά πάλι συλλογιόμουν τό κακό πού μουάνε και μέ τρέλλαινε ή σκέψη διέ λήγισα ότι ήμουν άνίκανος νά εκδιχηθώ. Τότε έβιασα την άπόφασή μου, έσκυφα και τόν άρπαξα από τό γιακά νά τον γυρίσω άνάσκαλα γιά νά τελειώσω. Ό Λουζής όμως προφάνοντας άγίαλασε τά πόδια μου και τά φίλησε. Πισοπάτησε σά νά μ' άγγί-γες φιδι κι' άποτραβήχτηκα μ' άφήσια. Γιά νά ξεθυμάνω δάγκασα τό χέρι μου, ως πού τό μάτσωσα.

— Σήκα και πήγαινε σκυλίχρη, τού ειπα. Κεφάλι πού προσή-νησε, δέν τό παίρνει παλληκαριού γαταγάνι. Έτσι λέει ό νόμος ό δικός μας.

Τράβηξα τόν άνήφορο Ήλαφρομένους. Χαίρομουν την περηφά-νειά μου και θαρούσα πώς ειχα εκδιχηθί. Και ειχα εκδιχηθί πραγματικά γιά τόν έαυτό μου. Άργότερα γίναμε φίλοι κι' όταν ήμουν στή φυλακή μούφερε ταχτικά δώρα.

Έδώ ό μαζάρηπα - Κωνσταντής, ό παλιός ληστής σταμάτησε τή διήγησή του. Έμεινε γιά λίγο συλλογιμένους. Τά φρονιόταν χαμίζω-σαν σέ μία σκοτεινή κατοσίφια. Μιά σύσπαση Ήφανική σάραζε γιά μέ στυγμούλα τά χαρακτηριστικά του, ενώ τό μάτια του χοροπαίαν πυροκόκινα. Κατόπι σιγά - σιγά λύθηξε ή κατοσίφια, τά χαρακτη-ριστικά του μαλάκωσαν, τά μάτια ήμέραν. Τότε έγίρσες κι' ά-γγάντηψε ψηλά τό αιώνια βουνά μέ τις μαυροδασωμένες πλαγιές και τις φαλακρές κορφές, όπου στραφοκοπούσαν τά χιόνια κι' ένα δάκρυ τρεμολαμπύρισε στην άκρη του ματιού του.

Μιά σκοτεινοκόκινη σκέπη έπεσε μπρός στά μάτια μου. Χωρο-φυλάκες δέν άκολουθούσαν. Θάχρονται πειό πίσω, συλλογίστηκα. Ήταν άκόμη μακριά και τόν άφρηνα νά πλησιάση. Τέλος στήριξα τό ντουφεκιό μου και σημάδενα. Ή ταραχή μου ήταν μεγάλη και τά χέρια έτρεμαν. Μιά τρομερή λύσσα μ' έπικανε μ' αυτή την άνε-πώντηχη συγκίνηση μου. Έχει γοστό νά μου ξεφύγι με την πρώτη φωνή και νά τό βάλη κατά πίσω στά πόδια όσωπύ νά φτάσουν σπό μεταξύ και οι χωροφυλάκες. Δάγκανα τά χέρια μου πού ετρε-

λάς, πού την ειχε κλέψει έπίσης. Άκουξ έχει όμως θράσος!

Ειχα άποφασίσει νά μήν άγγίζω την πήττα του. Έπεινούσα όμως τόσο πολύ ώστε μ' όλη τή φοβερή ταπεινώσι πού έννοιωθα, πήρα την άπόφασή νά την κόψω και νά την φάω.

Μέσα στην πήττα όμως βρήκα σ' ένα φακέλλο από άδιάβροχο, ένα σέκ ένός εκατομμυρίου μέ την ύ-πογραφή του Λέοντος Τσεού... Μά την άλήθεια, ό Λέων ειχε ό πειό ευγενικός και ό πειό άλτρού-στης άνθρωπος και τό αισθημα τή-φιλίας και τής όνταποδόσεως δέ χάθηκε άπ' αυτό τόν κόσμο!

Πάλλ-Λουί-Έρβιέ



ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ ΔΟΥΤΗ ΠΑΝΣΕΔΕΣ

Ό νούς όδηγει εις τό φρενοκο-μειόν! άλλ' ή καρδιά άρπεντα εις τό νοσοκομειόν. *** Όταν εκ του έγγός σπουδάζω-μεν την ζωήν των πολιτικών κομ-μάτων, φανταζόμεθα ότι ή Ελλάς δέν εινε κράτος, άλλω... λιμέρι.

Τό ιδεώδες Έλληнос πολιτευτού: Νά Ήξινά εν τή Ήξουσία γυμνός και νά πέφτη νενθικός.